градинарки (та) жена градинар, или жена на градинар.

градинарче (то) момче, младо градинарче.

градинарство (то) бихчованд фрилвк.

(Доса.)

градинец. (тъ) - мъж, в. бабур, бухеф. пъгъвк.

градника (та) умал. от градина. ~~зна~~ гаградник от градника с' кръво серо тъ тлово. мъж.

градничица (та) умал. от градника

градище (то) 1) равнини от въздина, кале. 2) мъсто двъ отъ некога е било град. 3) инъ. За некой град. и нъв. кореми ти градище.

~~градъ, в' слогъ на та дума едноград. отградя.~~ в.

гра́дина (та) в. Едноградина

градни, а, о, — и (тъ) от град, сега градски, но чуе се и градин, градеи, в. в' слогъ и тъ виногреди, виногрди: врата градни. Наум. 2; 6, 2) от град, — ушка, Апок. 16; 21. от град причинен.

Градобитен, тна, тно, — и (тъ) нъва, ръто бито от градушка.

Градобитрина (та) ръто или друга храма от град бито: рътъ ато като градобитнала лой не е хубаво.

Градоначалник (тъ) началник на града. владиши тъ като тъмали начорбавфилитъ в' некой град, обикновено тъмали тъ ръвеци и градоначалници.

Градоначалство (то) нова дума.

Градски, а, о — и (тъ), който принадлежи или се отнъси до града. Градски врата, градско мъсто

градушка (та) по-дребен град що пада. градушкатъ го по очука

Градя, ръ, 1) гл. несвр. 1) Виграждам, градя са оградвата, градя я с' плет, с' бид. 2) Бидя, правя градя кръга, съновъма град градъма, и ідъ

Гражданин (тъ) 1) рътъ на град. 2) член на гражданска община, в. Грък. ѡ ідъ.

Гражданка (та) жена гражданин.

Граждански, а, о — и (тъ) що се отнъси до гражданитъ, 2) невоенен, ѡ ідъ

Граждански нар. като гражданин, не като селянин. ѡ ідъ 2) мирски, нато черковно.

Градъ, от градя утвърдена се слогъ в. Едно градъ (в говедо)

Гражданец (тъ) в. гражданин

Гражданче (то) младо гражданче.

Градъ, в' слогъ на та дума едноград. отградя.

Гра́дина (та) в. Едноградина